

Posudek oponenta diplomové práce

Instituce: Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze

Název Práce: Právní úprava prostituce: Eticko-legislativní souvislosti právní úpravy prostituce se zaměřením na její legalizaci a ilustrované na příkladu současné ČR

Jméno studentky: Bc. Gabriela Telínová, DiS.

Jméno vedoucího práce: Doc. Jindřich Halama, Dr.

Jméno oponenta práce: JUDr. Daniel Bartoň, LL.M., Ph.D.

Předložená diplomová práce pojednává o vybraných problémech prostituce a její právní regulace. Nejprve předkládá možné definice prostituce a stručně nastiňuje její historii. Následně se ve vztahu k prostituci zabývá lidskou sexualitou a některými druhy kriminality. Představuje některé snahy o právní regulaci prostituce v České republice a shrnuje zkušenosti z právní úpravy prostituce v Německu a Nizozemí. V posledních dvou kapitolách se pak zabývá problematikou dobrovolnosti prostituce, lidské důstojnosti prostitutek a poznatky křesťanské etiky aplikovatelnými na prostituci a její jednotlivé aktéry.

Diplomantka ve své práci prokázala základní orientaci v tématu prostituce a pokusila se na ni aplikovat některé poznatky křesťanské etiky. Pro přístup diplomantky je charakteristické reprodukování myšlenek obsažených ve zdrojové literatuře, aniž by však došlo k jejich kritickému zhodnocení a zaujetí vlastního stanoviska. Autorka sice předkládá řadu argumentů pro i proti právní regulaci prostituce, není však zcela zřejmé, na kterou stranu se přiklání a proč. Jsem si vědom toho, že na položené otázky neexistuje jednoduchá a jediná správná odpověď; domnívám se nicméně, že mezi hlavní cíle psaní kvalifikačních prací patří prokázání, že student je schopen řádně vyargumentovat svou pozici – ať už dospěje k jakémukoliv závěru. A to mi v předložené práci chybí.

Navzdory tomu, že po diplomantce v oboru *křesťanská humanitární a pastorační práce – diakonika* není možné požadovat ve všech ohledech bezchybné právní analýzy a formulace, je třeba trvat alespoň na základní obeznámenosti s právními koncepty, kterými se práce zabývá. To platí obzvláště v případě, kdy si práce klade za cíl zodpovězení otázky, zda určitý společenský jev právně regulovat, popř. jak. Z nedostatků v této oblasti bych upozornil na následující: Na stranách 32–33 se autorka věnuje definici *zločinu* a *organizovaného zločinu* způsobem, který je poměrně zmatečný a přehlíží jak některá ustanovení trestního zákoníku (např. §§ 107, 108 a 129), tak odbornou literaturu k nim. Na straně 47 je citován obchodní zákoník, ačkoliv byl k 1. lednu 2014 zrušen. Z textu na straně 63 lze nabýt dojmu, že se právní odpovědnost omezuje na odpovědnost trestní, ačkoliv právo zná řadu dalších forem odpovědnosti. Z pojednání o návrzích zákonů či jejich věcných záměrech lze nabýt přesvědčení, že se jedná o stále aktuální záležitosti, aniž by bylo vysvětleno, jaká je pravděpodobnost, že se konkrétní návrh stane platnou právní normou (v případě návrhů předložených v minulých volebních obdobích Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky je tato pravděpodobnost prakticky nulová).

Po formální stránce oceňuji naprosté minimum pravopisných chyb a překlepů. O poznání horší je však styl práce, jemuž chybí tvůrčí přístup, čtivost a zamyšlení se nad tím, jak konkrétní myšlenky nejlépe formulovat.

Pokud jde o literaturu, diplomantka vycházela z přiměřeného množství českých zdrojů. U celosvětově diskutované problematiky (jako je právní úprava prostituce) je však zarážející velmi nízký počet citovaných zahraničních děl. Na pováženou je rovněž citace needitovaných a neautorizovaných překladů

zahraničních textů (Walter Block). Rovněž věrohodnost některých autorů je minimálně diskutabilní. Na straně 23 je např. citován Miroslav Mítlöhner, jehož kauza v roce 2014 rozbouřila českou akademickou scénu a na kterého autorka odkazuje v souvislosti s tím, že se lidská sexualita omezuje (zřejmě) pouze na jedince různého pohlaví (což je v současnosti názor, který rozhodně není obecně přijímaným).

Rovněž způsob citace některých pramenů považuji za nevhodný. Například u návrhů zákonů je praktické uvádět číslo sněmovního tisku a volební období, aby bylo možné rychle zjistit, jaký osud zmiňovaný návrh potkal. U právních předpisů je nejlepší uvést číslo, pod kterým vyšel ve sbírce a jeho název – a nikoliv hypertextový odkaz na jednu z jeho elektronických verzí. U klasických autorů jako je Immanuel Kant je vhodné odkazovat na nějakou standardní edici, a nikoliv na soubor nacházející se na serveru *uloz.to*, ze kterého může být kdykoliv smazán. Jestliže je citována kvalifikační práce, bylo by vhodné tam tento údaj uvést – jinak lze nabýt dojmu, že dané dílo představuje publikaci dané univerzity. Při citaci kolektivních monografií a sborníků je vhodné uvádět autora citovaného textu, a nikoliv pouze editory celé publikace. U odborných článků název časopisu, a ne pouze databázi, ve které byl daný text nalezen. A u každého zdroje datum či rok publikace (pokud je zjistitelný).

Několik otázek k zamyšlení a k diskusi při obhajobě:

- Je každý zločin spojen s agresí (viz strana 38)?
- Je možné chránit lidskou důstojnost prostitutky proti její vůli?
- Jak se z hlediska lidské důstojnosti liší pronájem vagíny prostitutky od pronájmu rukou dělníka či mozku konzultanta?
- Je lépe prostituci právně regulovat, či nikoliv? Proč?

Navzdory výše uvedeným výtkám doporučuji diplomovou práci k obhajobě a navrhuji klasifikaci *dostatečně (E)*.

V Praze dne 23. ledna 2015

JUDr. Daniel Bartoň, LL.M., Ph.D.